

CLIVE CUSSLER
și DIRK CUSSLER

SĂGEATA LUI POSEIDON

SERIA
DIRK PITT

DE ACELAȘI AUTOR

seria Isaac Bell

Urmărirea

Sabotorul

seria Dirk Pitt

Sahara

Aurul incașilor

Walhalla

Odiscea troiană

Vântul negru

Comoara marelui han

Moarte în Arctica

Zorii Semilunii

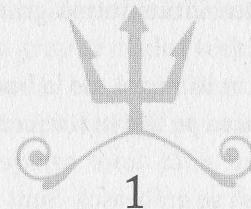
seria Dosarele NUMA

Şarpele

Aurul albastru

Gheață de foc

IUNIE 2014
DEȘERTUL MOJAVE, CALIFORNIA

Era un mit, hotărî bărbatul, doar niște bazaconii. Adeseori auzise cum temperaturile arzătoare din timpul zilei făceau loc celor reci ca gheața noaptea. Dar în deșertul înalt al Californiei de Sud, în iulie, putea jura că nici pomeneală de aşa ceva. Sudoarea îi scăldă subsuorile bluzei negre subțiri și spatele. Temperatura era încă de cel puțin treizeci și două de grade. Se uită la ceasul luminescent, să vadă dacă era într-adevăr două dimineață.

Nu era tocmai copleșit de căldură. Se născuse în America Centrală, trăise și luptase în campanii de gherilă în junglele din regiune mai toată viața lui. Dar deșertul era ceva nou, iar căldura pe timp de noapte fusese ceva total neașteptat pentru el.

Prăvi de-a lungul peisajului nisipos către felinarele stradale strălucitoare. Marcau intrarea într-un mare complex minier care se întindea de-a lungul dealurilor din fața lui.

– Eduardo trebuie să fi ajuns la locul potrivit de cealaltă parte a postului de gardă, îi spuse el unui bărbat

cu barbă care stătea întins într-o groapă de nisip din apropiere.

Respect pentru oameni și cărti
Sîi el era îmbrăcat în negru, de la bocanci până la cagulă. Sudoarea îi lucea pe față în timp ce sorbea din sticla cu apă.

– Tare-aș vrea să se grăbească. Sunt șerpi cu clopoței pe aici.

– Juan, asta-i cea mai mică problemă pe care-o avem, spuse partenerul lui rânjind în întuneric.

Un minut mai târziu, stația radio de la curea scoase două țărăituri hârâite.

– El e. Să ne mișcăm.

Se ridicară fixându-și în spate rucsacurile ușoare. În față lor, luminile clădirilor minei păreau presărate de-a lungul dealului, proiectând o strălucire palidă peste deșertul pustiu. O luară la picior, pe-o scurtă porțiune, până la un gard de sârmă care împrejmua complexul. Bărbatul mai înalt îngenunche căutând prin rucsac o foarfecă de tăiat sărma.

– Pablo, cred că putem trece fără să tăiem, șopti partenerul lui arătând apoi către o albie secată care trecea pe sub gard.

Solul nisipos era moale în mijlocul albiei mici, așa că putu să îndepărteze o parte din gard cu piciorul. Pablo îl ajută până când reușiră să formeze o mică groapă sub gard. Își împinseră rucsacurile pe dedesubt și apoi se strecurără și ei.

Un amestec de zgomote joase umpleau aerul, balamucul mecanic al unei cariere miniere deschise, care funcționa zi și noapte. Cei doi bărbați evitară postul de gardă din dreapta lor și-și croiră drum pe o pantă nu

prea abruptă, chiar către mină. Un urcuș de zece minute îi aduse lângă un grup de clădiri vechi ce se încrucișau cu benzi rulante mari. Un încărcător frontal din celălalt capăt punea grămezi de rocă pe una dintre benzile rulante, care transporta totul către un rezervor fixat pe niște piloni.

Cei doi se îndreptau către un al doilea grup de clădiri, mai departe pe creasta dealului. Cariera le bloca drumul, forțându-i să-i ia prin zona de operațiuni, unde roca era spartă și măcinată. La adăpostul umbrelor, fugără de-a lungul perimetrlui, apoi își croiră cale prin spatele unei magazii mari. Ajungând într-o zonă expusă dintre clădiri, se mișcă să repede, trecând cu pași mari de un buncăr pe jumătate îngropat din stânga lor. Deodată, ușa clădirii din față lor se deschise. Cei doi se despărțiră, Juan îngrămadindu-se în spatele buncărului, în timp ce Pablo fugi în partea laterală a clădirii.

Nu reușî.

O lumină galbenă și puternică țășni, orbindu-l.

– Rămîi pe loc ori ai să regreti următorul pas, spuse o voce joasă și gravă.

Pablo se opri cu un picior în aer. Dar în timp ce îngheță oarecum demonstrativ, scoase cu extremă abilitate un pistol automat mic de la șoldul stâng și-l ascunse în palma mâinii acoperite de mănușă.

Paznicul supraponderal se îndreptă încet către el, tinând lanterna ațintită către ochii lui Pablo. Paznicul observă că intrusul era un bărbat masiv și bine proporționat de peste un metru optzeci și doi. Pielea lui de culoarea cafelei era netedă și plăcută în comparație cu ochii negri, care ardeau c-o dușmanie intensă. O dungă mai deschisă

la culoare și traversa bărbia și mandibula stângă, suvenirel unei vechi lupte cu cuțitul.

Paznicul văzu suficient cât să știe că nu era un intrus întâmplător și se opri la o distanță sănătoasă, strângând un Magnum 357.

– Eu aș zice să duci mâinile deasupra capului și apoi să-mi spui unde s-a ascuns prietenul tău.

Hodorogeala unui transportor din apropiere înăbuși zgomatul pașilor lui Juan în timp ce o luă la goană din spatele buncărului și plasă un cuțit în rinichiul paznicului. O reacție de soc se văzu pe fața paznicului pentru o clipă, înainte ca trupul să își se tensioneze. Un glonț plecă din revolverul lui, șuierând pe deasupra capului lui Pablo. Apoi paznicul căzu și un nor de praf se ridică atunci când trupul său atinsese pământul.

Pablo scoase pistolul așteptând ca alți paznici să-i facă apariția, dar nu veni nimeni. Împușcătura se pierdu prin hodorogeala benzilor transportoare și ciocănîtul concasorului de piatră. O scurtă transmisie radio către Eduardo confirmă că nu exista niciun fel de activitate la poarta principală. Nimeni altcineva nu mai știa de prezența lor.

Juan își șterse cuțitul de cămașa mortului.

– Cum de ne-a văzut?

Pablo privi către buncăr. Pentru prima oară, observă un semn în alb și roșu care avertiza PERICOL: MATERIALE EXPLOZIVE.

– În buncărul său sunt explozibili. Cu siguranță este supravegheat.

Noroc chior, blestemă în sinea lui. Buncărul cu explozibili nu era trecut pe hartă. Acum, întreaga lor operațiune era în pericol.

– Să-l aruncăm în aer? întrebă Juan.

Li se ordonase să întrerupă funcționarea instalațiilor, dar să-o facă astfel încât să pară un accident. Totul se transformase deodată într-o misiune greu de executat. Buncărul cu explozibili să ar putea dovedi folositor, dar era mult prea departe de ținta lor propriu-zisă.

– Lasă-l aşa.

– Lăsăm paznicul aici? întrebă Juan.

Pablo scutură din cap. Desfăcu tocul paznicului și apoi îi scoase pantofii. Îl căută prin buzunare și scoase portmoneul și un pachet de țigări pe jumătate plin. Le îndesă pe toate, împreună cu Magnumul 357, în rucsac. O bală de sânge care se tot mărea ușa pământul de sub picioarele lui. Zvârli cu piciorul niște nisip peste sânge, apoi îl apucă pe paznic de un braț. Juan îl apucă de celălalt și târâră cadavrul în întuneric.

Treizeci de metri mai încolo, ajunseră la un transportor ridicat, pe care erau cărate bucăți mari de minereu de mărimea unor pepeni. Cu mare efort, bărbații azvârliră trupul bărbățui pe banda rulantă. Pablo privi cum paznicul se îndepărta pe banda transportoare și cum ajunse într-un recipient mare din metal.

Minereul, un amestec de fluoruro-carburi cunoscute ca bastnasite, trecuse deja printr-o concasare și sortare inițială. Cadavrul paznicului se alătură unei runde secundare de pulverizare, care spărgea roca în bucăți de dimensiunea unei mingi de baseball. O a treia măruntire repetă procesul, zdrobind rocile și transformându-le în pietriș fin. Dacă ar fi examinat careva pudra maro zgrunțuroasă care se aduna pe ultima bandă rulantă, ar fi

remarcat o nuanță roșiatică ciudată care marca ultimele rămășițe ale paznicului.

Deși zdrobirea și măcinarea erau stadii importante ale operațiunilor minei, erau mai puțin importante decât cel de-al doilea complex din vârful dealului. Pablo urmări luminile cătorva clădiri de la distanță, unde roca măruntită era sortată și separată într-o mâna de componentă minerală. Nevăzând niciun vehicul în zonă, el și Juan o luară iute la picior.

Fură nevoiți să oculească partea estică a minei deschise, sărind într-un canal de scurgere când trecu huruiind o autobasculantă. La scurt timp după, Eduardo îi alertă că un paznic își făcea rondul într-o camionetă. Se ascunseră în spatele unui morman de deșeuri, apoi rămăseseră încremeniți acolo aproape douăzeci de minute, până când camionul se întoarse la poarta principală.

Se îndreptară către cele două clădiri mari din partea de sus a complexului, apoi cotiră la dreapta și se apropiă de o baracă mică ce dădea spre un rezervor de propan. Juan luă cleștele de tăiat sărma și făcu o deschizătură în gardul de sărmă care împrejmuia. Pablo se furiașă, dădu ocol rezervorului și îngenunche în fața vanei de umplere. Programă cronometrul digital pentru douăzeci de minute, îl activă și alergă înapoi trecând prin gaura din gard.

Pe pământ, la câțiva metri distanță, Pablo împrăștie pantofii paznicului, arma și tocul. Apoi urmară portofelul, cu bani încă, apoi pachetul de țigări mototolit. Erau slabe șansele, dar o anchetă superficială ar fi putut stabili că paznicul ar fi aruncat în aer rezervorul defectuos – fiind vaporizat mai apoi de explozie.

Cei doi bărbați alergară către următoarea clădire, o structură mare de metal, care conținea zeci de cuve mecanizate, pline cu soluții de filtrare. Un mic grup de muncitori din schimbul de noapte supraveghează cuvile.

Cei doi intruși nu încercă să intre în clădire, în schimb întină un țarc mare în care erau depozitați agenți chimici și care se întindea de-a lungul unui perete. În mai puțin de un minut, Pablo atașă o a doua încărcătură cu cronometru de un palet de bidoane pe care scria ACID SULFURIC, apoi fugi în întuneric.

Își croiră cale pe îndelete către o a doua clădire de extracție, cam la o sută de metri depărtare, în vreme ce cronometrele își continuau numărătoarea inversă. În partea din spate a clădirii, Pablo găsi vana unei linii principale de apă. Urmăriind ceasul fix până în clipa detonărilor, roti vana oprind apa în clădire.

Câteva secunde mai târziu, rezervorul de propan fu cuprins de flăcări cu un bum care se propagă până la dealurile din apropiere. Noaptea se transformă în zi, în timp ce o flacără albăstruie cuprinse peisajul. Partea de deasupra a rezervorului sări precum o rachetă Atlas, vuind în ceruri înainte de a se prăbuși în mina deschisă din apropiere, ca o mingă în flăcări. Șrapnele arzătoare zburau în toate direcțiile acoperind clădirile, mașinile și echipamentele pe o rază de o sută de metri în jurul rezervorului.

Dărâmăturile încă picau când o a doua detunătură lansă un munte de recipiente cu acid sulfuric în prima clădire de extracție. Muncitorii părăseau interiorul urâland, iar proiectilele fărâmară cuvile de filtrare a rocilor, eliberând o supă oribilă de chimicale toxice. Fumul se

ridica în vreme ce ușile erau izbite, iar cei de la posturi ieșeau împlecindu-se.

Besprezent pentru oameni și cărti

Juan și Pablo stăteau întinși într-un sănț de lângă a doua clădire, ferindu-se de bucațile de sfărâmături care cădeau ca o ploaie deasupra lor, urmărind o ușă din apropiere. La sunetul exploziilor, câțiva muncitori curioși scoaseră capul afară să investigheze. Văzând fumul și flăcările din zona de extracție, își sunară colegii din interior, apoi o luară la fugă către cealaltă clădire pentru a da ajutor. Pablo numără șase persoane care dădură năvală înainte să se ridice și să se îndrepte către ușă.

– Rămâi aici și acoperă-mă.

Întinse mâna către mânerul ușii, care fu învărtit de cealaltă parte. Sări înapoi și o femeie într-un halat alb de laborator ieși valvărtej. Privirea îi era ațintită asupra fumului din apropiere și nu-l observă stând în spatele ușii, urmându-și agitată colegii.

Pablo se strecură înăuntru, păsind într-un bazin luminat puternic și plin cu alte zeci de rezervoare de extracție. Făcu stânga, îndreptându-se către capătul îndepărtat al clădirii, unde alte spații de depozitare erau aliniate de-a lungul peretelui. Le studie etichetele, apoi se apropi de unul dintre cele mai mari. CHEROSEN. Smulse de la baza rezervorului furtunul de purjare care deschidea vana de scurgere din alamă. Un șuvoi de lichid se revărsă pe podea umplând bazinul cu mirosul de gaz.

Pablo apucă o grămadă de halate de laborator dintr-un cuier și o luă la goană prin clădire îfigându-le în găurile de scurgere. Lichidul subțire se întindea cu repeziciune, acoperind aproape în întregime podeaua din beton. Incendiatorul își croi cale înapoi către ușă, apoi scoase o

brichetă din buzunar. În timp ce cherosenul îi trecu ușor de picioare, se aplecă și-l aprinse, apoi ieși din clădire.

Cu o volatilitate scăzută și punct de aprindere ridicat, cherosenul nu explodă, ci se transformă într-un râu de flăcări. În timp ce se declansără alarmele de incendiu peste tot în clădire, porniră și instalațiile împotriva incendiu-lui montate în tavan – dar doar preț de o secundă, din moment ce alimentarea cu apă fusese întreruptă. Nestingerit, focul se împrăștie.

Pablo nici nu privi în urmă în timp ce alerga către sănț, unde se afla și partenerul lui.

– Eduardo zice că santinela de la poarta principală se îndreaptă încoace, spuse Juan scuturând din cap.

De-a lungul perimetrului sunau sirenele și alarmele. Dar nimeni nu observase încă fumul care se ridica din clădirea adiacentă. La trei dimineață, nimeni din cei aflați acolo nu era pregătit să aibă de-a face cu incendii multiple, iar pompierii erau la cincizeci de kilometri depărtare.

Pablo nu pierdu timpul privind incendiul. Îi făcu un semn din cap partenerului, apoi țășni către est. Juan trebui să alerge ca să țină pasul. Traversară drumul neasfaltat care ducea către poarta principală cu câteva clipe înainte ca un vehicul care se apropia să îi ajungă din urmă. Terenul de dincolo de drum dădea în desertul deschis și plin de dune și se aruncară la pământ când primul vehicul de pază trecu hruind. Încă un gard de sârmă apăru la mică distanță în față. Tăiară suficient cât să se strecoare căte unul pe dedesubt în vreme ce celălalt ridică plasa.

În patruzeci de minute de mers susținut, ajunseră la autostrada principală care se afla la trei kilometri depărtare,

epuizându-și rezerva de apă. Merseră o scurtă distanță paralel cu autostrada, spre est, până când zăriu o camionetă neagră cu patru uși lângă un apeduct, ascunsă cu dibăcie de privirile curioase. Eduardo, cel de-al treilea partener, stătea la volan în tricoul lui polo uzat și fumând o țigară.

Cei doi bărbați lăsăру jos rucsacurile și-și scoaseră cagulele și puloverele negre, înlocuindu-le cu tricouri și șepci de baseball.

– Felicitări, spuse Eduardo. Se pare că ați reușit.

Pablo privi în urma lui, către mină, pentru prima oară. Nori groși de fum se ridicau deasupra complexului luminat de limbi portocalii de foc ce țâșneau din mai multe surse. Echipamentul antiincendiu al minei era teribil de nepotrivit pentru a gestiona astfel de flăcări. După toate aparențele, infernul încă se răspândea.

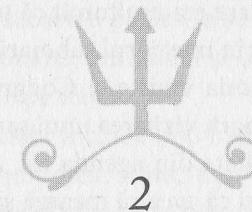
Pablo își îngădui un rânet. Cu excepția paznicului, totul decurseșe conform planului. Cele două puncte principale de extracție, inima complexului, aveau curând să fie reduse la stadiul de deșeuri arse. Incapabilă să proceseze minereul, întreaga exploatare avea să stagneze cel puțin un an, chiar doi. Și dacă erau norocoși, întreg incidentul ar fi putut trece drept un accident nefericit.

Juan îl urmă privind rugul cu satisfacție.

– Se pare că am pus pe jar tot statul în seara asta.

Flăcările din depărtare scânteau în ochii mari ai bărbatului când își întoarse față către Juan.

– Nu, prietene, spuse el cu un rânet crud. Am pus pe jar întreaga lume.

Sudoarea se prelingea pe gâtul președintelui, umind gulerul apretat al cămașii albe. Mercurul din termometre atinsese valori ridicate, ceea ce era neobișnuit pentru luna iulie în Connecticut. O briză ușoară dinspre Block Island Sound nu reuși să reducă umiditatea, transformând săntierul naval de pe malul râului într-o seră înăbușitoare. În interiorul unui bazin verde uriaș, cunoscut drept Clădirea 260, aerul condiționat ducea o luptă inutilă împotriva căldurii după-amiezii.

Corporația Electric Boat începuse construirea motoarelor navale diesel la punctul de lucru de pe malul Tamisei în 1910, dar, în cele din urmă, construcția de submarine devenise pâinea companiei. Săntierul Groton predase primul submarin marinei în 1934, și de atunci construise fiecare clasă importantă de nave de război americane subacvatice. Aproape finalizată, în interiorul clădirii verzi stătea coca impunătoare a *North Dakota*, ultimul submarin de atac rapid al clasei Virginia.

De pe o scară metalică ce venea de la chioșcul submarinului *North Dakota*, președintele păși cu greutate pe pardoseală cu un mormăit – era un bărbat masiv care ura